

Maade havde bundet sig til at opfylde i det Mindste en Del af, hvad der forlanges i det foreliggende Forslag. Det er en Misforstaaelse, som ganske vist fjernes, saasnart man følger den i Motiverne givne Anvisning, nemlig at laa efter i Rigsdags-tidenden paa de forskjellige Steber, hvor det findes, men, som jeg ikke destomindre tror at maatte gjøre opmærksom paa for de Medlemmer, der maatte ikke maatte have gjort det. Der staa saaledes, efter at der er givet en Fremstilling af den Forhandling, der fandt Sted mellem de forskjellige Ministerier for nogle Aar tilbage, og hvorved der opnaaedes en Overenskomst mellem Ministerierne, der gik ud paa, at en Lønde Land af botanisk Have skulde holdes tilbage og afstaa til Kunstakademiet, en Henviisning i Motiverne til Forhandlingerne paa Rigsdagen, men det fremgaar ikke af Ordlyden — ganske vist, naar man ser Henviisningerne efter, vil man meget hurtigt komme ind i Sagen — at Folkethinget dengang bestemt traadte op imod den saaledes truene Overenskomst og bestemt misbilligede denne Overenskomst mellem Ministerierne, slog en Streg over samme — det Udtryk er udtrykkelig brugt i Betænkningen over Finantsloven ifjor. Det er saa langt fra, at der her ved disse Transaktioner mellem Ministerierne og derpaa følgende Forhandlinger i Thingene opstod nogen enten moralsk eller juridisk Forpligtelse for Folkethinget til at gaa ind paa Sagen, at Folkethinget tværtimod ved de Forhandlinger, hvortil der er henvist, udtrykkelig hævdede sin Frihed og Ret til at gjøre, hvad det vilde, hvorved Resultatet af de Forhandlinger, der vare førte mellem Ministerierne, blev dødt og magtesløst. Det Samme gælder ligeledes med Hensyn til Forhandlingerne ifjor. Der staa ligeledes her, at Udsigten til at faae det omhandlede Areal blev holdt aaben ved Finantsministerens Udtalelse i Folkethinget Sp. 2605. Det er ganske rigtigt, forsaavidt Finantsministeren erklærede, at han ikke agtede forelsbig at sælge denne Del af Grunden, men vilde sørge for, at den blev holdt saa længe som muligt tilbage, saaledes at Spørgsmaalet ikke blev prejudiceret gennem Salg af Grunden, men fra Folkethingets Side gaves intetformelt Løfte og ikke nogenformelt Udsigt — i hvert Fald ikke nogen bestemt Udsigt — til at gaa ind paa Sagen. Finantsudvalget stillede sig ifjor saaledes, at det efter at have modtaget de fornødne Skrivelser sluttede med en Erklæring, som jeg vil tillade mig at oplæse; den er ganske kort: „Udvalget skal i Almindelighed udtale, at det finder det fremstillede Niemed smukt og tillige af saadan Betydning, at det indensfor en passende Begrænsning burde støttes af Staten. Smidertid kan man ikke billige, at der atter fremkommer Forslag, der synes at skulle indeholde underforstaaede Forudsætninger om yderligere Bidrag i ubestemt Omfang af Statskassen, medens allerede Byggegrunden formentlig kan anslaaes til en

Verdi af over 200,000 Kroner. Ligeaa lidt kan man billige“ o. s. v. „maa en af de naturlige Betingelser være, at Udstillingsfonden stilles ubetinget til Akademiets Raadighed. Forøvrigt tror man i Aar at burde fraraade, at der fra Bevillingsmagtens Side foretages nogetformelt Skridt i denne Sag, førend den foreligger saaledes forberedt og oplyst, at man kan overse den i alle dens Enkeltheder; man stiller derfor Forslag om, at den omhandlede Anmærkning udgaar af Finantslovsforslaget“. Altsaa ligeledes ifjor stillede Rigsdagen sig saaledes, navnlig Finantsudvalget, at denne Sag blev holdt fuldstændig aaben, saa at Rigsdagen i ingenformelt Henseende har bundet sig ved halve eller hele Løfter, men staa fuldstændig frit i den Henseende. Deraf følger naturligvis ikke, at Rigsdagen skulde være fjendtlig stemt mod Sagen, eller at den derfor skulde være villig til at gaa ind paa Lovforslaget. Sagen er jo den, hvad Rigsdagen jo ogsaa allerede — i hvert Tilfælde Finantsudvalget — har udtalt, og som vistnok blev billiget af dette Things Flertal, at man betragter selve det omtalte Niemed som smukt, godt og ønskeligt, og jeg tror kun, at der er en Mening hos dette Things Flertal om, at det er af stor Vigtighed, at vi søge saa vidt muligt at gjøre, hvad der staa i vor Magt, for at fremme Kunst og Videnskab her i Landet; thi det er en af de Ting, hvorved et lille Land skal hævde sin Plads i Kulturstaternes Rækker, det er et af de saa Midler, vi have til at hævde vor Betydning, det er Noget, som vist Alle erkjende, og jeg tror, at vi ogsaa paa dette Gebet vilde vise om ikke just nu, saa naar de Betingelser opfyldes, som vi maa stille, at denne vor Opfattelse og Kjærlighed til Kunst og Videnskab er mere end blot en Talemaade; men det er jo en Selvfølge, at man, naar det gælder om at lade Staten træde til med betydelige Bidrag til et Niemed som dette, først maa forsikre sig om — det er en ligefrem Pligt — at de Penge, der bevilges fra Statsmagtens Side, ere nødvendige og anvendes paa en virkelig forvarlig og nyttig Maade, og her kan jeg ikke se rettere, end at her paatrænge sig adskillige Spørgsmaal, som vi først maatte have meget alvorlig drøftede og undersøgte. Manen gaar ud paa efter Motiverne at skaffe Rum til Udstillingslokale, Rum til en Samling Afstøbninger og Uvidelse af Skolelokalerne. Nu kommer man uvilkaarlig til at spørge sig selv, hvorvidt er Alt dette nødvendigt? Er det nødvendigt at bygge en saa stor Bygning nu i dette Dieblit til alle disse Formaal, eller er der ikke en anden Maade, hvorpaa i det Mindste en Del af disse Formaal vil kunne realiseres, og der paatrænger sig atter det Spørgsmaal, hvorledes benyttes de nuværende Lokaler, som Akademiet er i Besiddelse af? Naar man ser efter i Beviseren og paa anden Maade søger at skaffe sig Underretning om, hvorledes Charlottenborg